

Hvad dernæst den saakaldte „Invalidepremie“ og „Invalideforsikringsfond“ angaar, da vil de ogsaa ved nærmere Undersøgelse vise sig ikke at være ordnet efter de for privatretlig erhvervsmæssig Forsikringsvirksomhed gældende Regler. Den privatretlige Forsikringspræmie er jo det „Vederlag“, som Forsikringstageren skal betale for den Risiko, Forsikreren (Forsikringselskabet) løber. Ved den gensidige Forsikring maa Præmierne sættes op, hvis Skaderne bliver større end paaregnet, og betales delvis tilbage, hvis de bliver mindre, og ved den almindelige Præmieforsikring, der forudsætter et stort Antal forsikrede, maa Præmien være beregnet saaledes, at det samlede Antal Præmier baade giver tilstrækkelig Dækning for den Skade, der erfaringsmæssigt kan ventes, og rimeligt Udbytte for Selskabet. Kan nu den i Loven fastsatte Invalidepremie anses fastsat efter lignende forsikringsmæssige Beregninger? Den er vel i Lovens § 5 fastsat til et Beløb, der varierer noget — fra 5 Kr. 40 Ø. til 10 Kr. 20 Ø. — efter det Alderstrin, inden hvilket Personen indtræder i Forsikringen, men i øvrigt er den fastsat til et bestemt Beløb, der — saaledes som Loven endeligt blev vedtaget — ikke uden Lovhjemmel kan sættes op. Der er altsaa her ikke Tale om en gensidig Forsikring, det er Invalideforsikringsfonden, der er Bærer af hele Forsikringen, og det vil sige Staten, da Statskassen efter Lovens § 10 garanterer for Invalideforsikringsfondens Forpligtelser. Men er Invalidepremien da blot nogenlunde beregnet til at skulle i samlet Sum kunne dække Statens Udgifter ved Invalideforsørgelsen?

Dette vil naturligvis ingen for Alvor kunne paastaa. Ikke blot betaler Staten ifølge Lovens § 8 de med Fondens Bestyrelse forbundne Udgifter, men ifølge Lovens § 5 skal Invalideforsikringsfondens Midler, hvoraf Invaliderenten til Invaliderne skal udredes, tilvejebringes for den allervæsentligste Part af helt andre Midler end den de forsikrede selv paalagte Invalidepremie. Forsikringsfondens Midler tilvejebringes nemlig foruden ved de saakaldte Invalidepremier ved Bidrag fra samtlige efter Ulykkesforsikringslovgivningen forsikringspligtige Arbejdsgivere samt ved Tilskud fra Stat og Kommune. Arbejdsgivernes „Bidrag“ er efter § 5, 5te Stykke, fastsat til 5 Kr. 40 Ø. for hver hos dem beskæftiget Helaarsarbejder, altsaa til samme Beløb, som den normale Invalidepremie udgør. Men dernæst tilvejebringes hele Resten af de Midler, som i øvrigt er fornødne for Invalideforsikringsfonden, for at den af sine aarlige Indtægter skal kunne dække sine aarlige Udgifter samt opsamle en passende Reserve, ved „aarlige Tilskud fra Staten og de forsikredes Opholdskommuner“, saaledes at Staten og Opholdskommunerne hver udreder Halvdelen. Det er altsaa ganske klart, at den Invalidepremie, som den forsikrede er forpligtet til at betale, i Virkeligheden ikke kan betragtes som noget „Vederlag“ i privatretlig Forstand for den Invaliderente, han efter Loven faar Krav paa, eller at den i det højeste kun er „Vederlag“ for en ringe Del af Invaliderenten. Hvor stor en Del af denne der efter almindelig forsikringsmæssig Beregning vilde tilkomme de sikrede for en Præmie af den i Loven fastsatte, er vel vanskeligt at sige, men efter Lovens sikkert vel høje Beregning maa den antages at svare til $\frac{1}{3}$ af Invaliderenten, idet efter § 5, 3die Stykke, ikke længer nydende Medlemmer af en Sygekasse maa betale en Præmie, der er tre Gange den laveste af de fastsatte Præmier.

At Invaliderenten altsaa kun for en meget ringe Del dækkes af den af de forsikrede selv betalte Invalidepremie, men foruden af Bidrag fra Arbejdsgiverne væsentligst hviler paa offentlige Tilskud, vilde vel nu være kommet klarere til Syne, hvis man, som det var foreslaaet i Invaliditets- og Alderdomsforsikrings-Kommissionens Betænkning, formelt havde delt Invaliderenten i to Dele, nemlig i a) en Rente, der ifølge forsikringsmæssige Beregninger vilde svare til den forsikredes Præmie, og b) offentlige Tillæg til denne Rente. Naar man ikke gjorde dette, var det, fordi man, naar Sygekasserne skulde udbetale Invaliderenten, fandt, at en saadan Ordning vilde blive for vanskelig. Men den Omstændighed, at man saaledes for Nemheds Skyld formelt slog det hele sammen i een Rente uden nærmere at redegøre for dens forsikringsmæssige Bestanddele, jfr. dog § 5, 3die Stykke, kan naturligvis ikke tilsløre den Kendsgerning, at den allerstørste Part af Invaliderente foruden ved Bidrag fra Arbejdsgiverne tilvejebringes ved aarlige Tilskud fra Staten og Opholdskommunerne. For den allerstørste Del af Invaliderenten kan denne derfor utvivlsomt ikke opfattes som et „Vederlag“ i privatretlig Forstand for den af de sikrede selv betalte Præmie, men maa betragtes som en dem af Staten ved Lov tilsagt Ret, som derfor ligesom den de gamle af Staten tilsagte Ret til en aarlig Aldersrente af en vis bestemt Størrelse ved ny Lov til enhver Tid maa kunne ændres efter Statens og de paagældende til offentlig Forsorg trængendes Tarv og Trang, selv om deraf kan følge, at ogsaa Invalidepremien i tilsvarende Grad enten forhøjes eller nedsættes. Og naturligvis kan det ikke her paastaas, at den lave